

[At eje idéerne]

Fortsat fra forsiden.

► I hvert nummer efterspørges materiale som er relevant for et »egoistisk, individualistisk, antikapitalistisk, ikke-primitivistisk anticivilisationistisk anarkistisk blad« (husk at trække vejret). Så er det ligesom slået fast. Det virker en smule morsomt, at nogen som tilskriver sig anarkiet og egoismen, som om noget indeholder en kritik af at identificere sig med sådanne begreber, føler et behov for at definere sit blad, og sig selv, i en sådan grad.

I det hele taget er bladet præget af modsigelser. Noget af det bedste, men samtidigt mest irriterende moralistiske, er de små historier om Ichabod Heranow, en drikfældig vagabond og kyniker. I hver historie møder Ichabod samfundets moral i forskellige personer og begivenheder og ender med at gøre tykt grin med alt og alle, mens han bundet øl efter øl. Paradoksalt nok bliver hans pointer til fortællingens morale, og det er træls at læse historier med en morale. Forfatteren har ikke kunnet frigøre sig fra at have et ærinde, en meddelelse til læseren, og dermed er det mere propaganda end litteratur.

Den samme propagandatone går igen i de mere regelrette artikler om egoisme, 'egoisternes forening', nihilisme, solidaritet, ekspropriation, etc., og danner en spøjs kontrast til den hævdede egoisme. I artiklerne er det som om han idealiserer egoismen, som han i en tidligere skikkelse idealiserede anarkismen. Måske er udgivelsen af et egoistisk-anarkistisk blad med vagabondiske længsler i sig selv en modsigelse.

Jeg finder i det hele taget Apios skrivestil en smule mærkelig. Selvom han altid skriver i første person og undgår det dubiose 'vi', føles hans skrivelser enormt upersonlige. Han er der, og så alligevel ikke. Der er meget hoved, og kun lidt krop. Det er derfor jeg bedst kan lide fortællingerne om Ichabod Heranow som er meget kropslige. Et aftrykt 'hadebrev' viser at jeg ikke er den eneste som oplever denne upersonlighed.

Apio Ludds egoisme, er Stirners egoisme. »Ingen skylder nogen noget! ... Al moral, autoritet og højere magter bygger på den forudsætning at jeg ... skylder noget – respekt, min tid, mit liv...« Det er ikke en egoisme som handler om ensomhed, men om at skabe og eje sine relationer til andre mennesker, uden at underkaste sig fællesskabet. »Kun ved at adskille mig selv fra alle grupper, bliver jeg i stand til at relatere til andre som mit faktiske omskiftelige selv... jeg finder dem der,

ligesom jeg, bevidst er ude efter at skabe, fortære og nyde dem selv...« Det er et synspunkt som river alle idealer og guder ned fra det almenes piedestal, og viser at de kun har den magt som du tillader dem at have over dig. De består ikke uden for dig. Det er dig selv der skaber dem, og du har magten til at ødelægge dem. Ved at rive disse tågesløv bort når man frem til at kunne erkende at alle handlinger bundet i egen nytten, ikke i hellige og almene fordringer. Det er ikke så brutalt som det lyder, tag f.eks. kærligheden: kæler jeg for mine elskede fordi kærligheden er hellig? Nej, bestemt ikke. For mine elskedes skyld? Nej, kærlighed handler ikke om at skyldte nogen noget, og min oplevelse af deres nydelse er jo netop min oplevelse. Jeg gør det for min egen skyld, jeg gør det fordi det glæder mig at se mine elskede være glade. Det er egen nytte.

Da jeg læste *My Own* kom jeg til at tænke på en passage henimod slutningen af Stirners *Den eneste og hans ejendom*, hvor han taler om humor, og siger noget som jeg tror er en nøgle til forståelsen af hele bogen: »At lade sin humor gå ud over menneskenes småligheder, det formår enhver, der har 'ophøjede følelser'; men at lade den spille med alle 'store tanker, ophøjede følelser, ædel begejstring og hellig tro', det forudsætter, at jeg er ejeren af alt.« Stirner er en joker, en nar, en harlekin, og humoren er et af de midler han anvender for at jorde alt ophøjet og helligt. Han forfægter egoismen, men samtidig gør han grin med den og alt andet, for han ejer idéerne – det er ikke dem som ejer ham. Jeg tror det samme gælder Apio Ludds *My Own*. Det er i humorens lys at bladene kan læses. Modsigelserne driver gæk med idéerne. Apio præsenterer sig selv, forsvinder om bag tæppet og dukker frem med en ny narrehat. Vi ser ham, og dog ikke. Han er der, og han er der ikke. Han spotter idéerne – for at blive deres ejer. Desværre er hans humor og stil en smule enerverende. Som der – sarkastisk – står et sted: »Det er en tynd linje der adskiller det at være et geni eller en nar.« ♦

K.

Meddelelse fra redaktionen

Orkanen holder en lille sommerpause, og derfor kommer der ikke noget nummer i juli. Det næste nummer kommer den **1. august**. Som sædvanligt modtager vi gerne artikler, etc. Send materiale til orkanen@riseup.net senest den 26. juli.

♦
Bladet har nu eksisteret i et år. Værsågod at vifte med jeres små sorte flag, eller noget...

♦
Summerbreak!
Next issue: 1st of august.

✂ Støt Orkanen ✂

Bliv støtteabonnent og få Orkanen i din postkasse hver måned.
200 kr. for 6 numre + pjecer, o.a. Orkanen uddeles gratis, og sendes gratis til flere steder i landet. Ved at blive støtteabonnent hjælper du os med at sprede bladet og trykke større oplag.
Skriv og hør mere:
orkanen@riseup.net

Her kan du få Orkanen

- AFUK (Kbh SV)
- AMOK (Aarhus)
- Bogcaféen Halmtorvet (Kbh V)
- Bogcaféen Kotik (Aarhus)
- Bumzen (Kbh N)
- Cykeltuttten (Svendborg)
- Det Frie Gymnasium (Kbh N)
- Demos (Kbh N)
- Internationalt forum (Kbh N)
- Nyt forum (Christiania)
- Paramount DIY (Roskilde)
- Ungdomshuset (Kbh NV)

- Ser du at et af disse steder ikke har flere blade, så send en mail, så kommer der en ny bunke.
- Bor du uden for København kan du få bladet tilsendt med posten. Tag kontakt.
- Vi søger distributører! Har du lyst til at sprede bladet, så tag kontakt: **orkanen@riseup.net**

Bidrag til Orkanen

Vi modtager: Artikler (ca. 5000 anslag), læserbreve (ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk, svensk og engelsk.
Næste nummer: Den 1. august
Deadline: Den 26. juli
Kontakt: orkanen@riseup.net
Oplag: 200
Tidl. numre og PGP: orkanen.noblogs.org

Contribute to Orkanen

We recieve: Articles (about 5000 keystrokes), letters (about 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish, Swedish and English.
Next issue: 1st of August
Deadline: 26th of July
Contact: orkanen@riseup.net
Circulation: 200
Prev. issues and PGP: orkanen.noblogs.org

PGP fingerprint:
A7A8 69A9 0991 0880 5888 305B 59A1 75FA D5C6 09C3

Orkanen

København

Udkommer i begyndelsen af hver måned

Gratis

6. juni 2018
Nr. 6, 2. årgang
Anarkistisk blad

Anarki, tyveri, psykoterapi

Når vi siger at vi lever i et kapitalistisk samfund, er det faktisk kun halvdelen af sandheden. Den anden halvdel er at det kapitalistiske samfund lever i os. Det er ikke bare en række økonomiske tiltag og magtstrukturer, men også en tankegang, en kultur, en atmosfære. Det er en atmosfære som siver ind igennem vores kranier og griber vores tanker med et greb der nogen gange kan virke uundslippeligt. Før vi overhovedet kan

tale, bliver kapitalismens doktriner banket ind i hovederne på os, og når kapitalismen først kommer ind, kan menneskeligheden godt falde ud. For vores hoveder har kun plads til én af dem.

En af de mange doktriner som vi bliver tvangsfodret er den kapitalistiske atomisme. Det vil sige ekstrem isolering fra andre mennesker, et vakuum hvori kun du eksisterer, og alle andre i verden bliver gjort til

objekter, ikke sidestillede subjekter. Menneskeheden i andre såvel som dig selv forsvinder, og du eksisterer kun i kraft af din økonomiske værdi. Har du ingen penge og er du ude af stand til at arbejde? Så er du blot en skygge af et menneske, hvis overhovedet det.

Andre mennesker betyder ikke længere noget blot i kraft af at de er mennesker, og det samme gælder dig selv. ►

Fortsættes på s. 3

Der var engang...

For mange år siden påvirkede en række sammenhængende begivenheder mig i en sådan grad, at det udtrykkeligt har været med til at gøre mig til den, jeg er i dag. De spredte sig over et års tid med start i sommeren 2006. På daværende tidspunkt blev truslen mod Jagtvej 69's eksistens mere og mere tilspidset. Den egentlige kulmination, hvor tingene for alvor begyndte at rumstere i mit indre, var selvfølgelig selve rydningen plus nedrivningen af huset, og den efterfølgende angrebsbølge mod samfundet, alt sammen i begyndelsen af marts 2007, men særligt én begivenhed ledende op til dette kaos gjorde et indtryk, som jeg aldrig vil glemme.

I november 2006 havde en demonstration ude ved Faderhusets tilholdssted i Rødovre indebåret forskellige aktioner, og endte med en masseanholdelse af små 100 mennesker. Faderhuset var en religiøs forening, der havde dannet fælles front med Københavns Kommune om at gøre en ende på det daværende ungdomshus, og dets åbenlyse *personae non gratae*. ► **Fortsættes på s. 2**

At eje idéerne

My Own – Self-Ownership and Self-Creation against all Authority. Nr. 8 og 13-16, 2013-2015. Udgivet af Apio Ludd/Intellectual Vagabond Editions. Hvert nr. på 12 s. Engelsk.

» Mit liv vil, set gennem samfundets linse, være fuldstændigt uinteressant, ubemærkelsesværdigt og succesløst. Det vil være modsætningen til en kvantificerbar eksistens, og jeg vil forsvinde uden at have bidraget med noget.« Sådan står der et sted i Apio Ludds egoistisk-anarkistiske blad *My Own*, og det belyser et paradoks som går igennem hele projektet. Hele tiden udtrykkes en vagabondisk længsel efter at vandre frit, både fysisk og mentalt, at skide højt og flot på samfundet, at gøre alting for ens egen skyld og leve i nuet, og dermed være fløjtende ligeglad med hvad man efterlader sig eller bidrager med. Men selve det at nedfælde denne længsel er jo netop at bidrage med noget til det menneskelige fællesskab, hvor lidt indflydelse dette bidrag end måtte have. Der er egentlig ingen grund til at skrive – ørkenen ligger der, det er bare at vandre ud i den – men Apio gør det alligevel, udgiver det til og med, og opretholder dermed en form for korrespondance med det forhadte samfund. Måske inkonsekvent, men fuldt forståeligt; det er langt mere attraktivt at gøre hvad der glæder én, end at låse sig inde i filosofiske absolutter. Konsekvente kan de døde være. ► **Fortsættes på bagsiden.**

Kampen om virkeligheden

I kølvandet på læsningen af *Gråstens* indlæg i den seneste udgivelse af Orkanen [nr. 5, 2. årg., red.] om den virtuelle verdens indvirkning, ikke bare på hvert et individ indsøget deri, men også på alle os andre, har jeg – med udefrakommende input – fundet en del over mit eget forhold til konceptet virkelighed, og følgelig til virkeligheden omkring mig.

Hvad er virkelighed ud fra et anarkistisk perspektiv, og ikke 'bare' i forhold til den virtuelle verden, men i det hele taget?

Jeg er overbevist om, at virkeligheden som sådan indebærer alt, hvad der overhovedet eksisterer; alt fra uendelige universer til nanosekundgamle tanker. Afhængig af hvordan tid og rum anskues, rummer denne definition tillige (alle) fortid(er) og fremtid(er), og deres komplette indhold af al(le) form(er) for eksistens(er). Det skal jeg ikke komme nærmere ind på, men vil lade det række at sige, at der ud fra denne idé om virkelighed ikke er noget begribeligt i nogen form, der ikke er virkeligt. Det ligger så at sige udenfor individets, altså min opfattelseshorisont. Det er for mig essensen i idéen om virkelighed, nemlig at der er tale om min virkelighed. Jeg hverken kan eller vil udtale mig sagligt og 'virkeligt' om andres virkelighedsopfattelse. I stedet kan jeg dykke ned og fokusere på ideen om at skabe sin egen virkelighed som afgørende for tilblivelsen af et liv i frihed, og hvordan det lader til at langt fra alle individer der – aktivt – indlader sig på denne skabelse.

Det er uundgåeligt, at hvis ikke jeg skaber min egen virkelighed, så bliver den skabt uafhængig af min kontrol eller indflydelse, og i min optik må det gælde for alle andre individer ligeså. Det forholder sig allerede sådan i mit liv som det er lige nu, og har forholdt sig således lige siden jeg kom til verden. *Gråstens* indlæg eksemplificerer således, som jeg ser det, dette under-

trykkelserforhold ved at fokusere på den virtuelle verden som en skaber af individets virkelighed. Platforme for sociale medier er blot én af mange virkelighedsskabende fabrikker, der derudover består af politiske partier, institutioner, borgerforsamlinger, forskerteams, kunstnere, undervisere, forældre, filmselskaber og nyhedsmedier. De har påvirket mig for altid, og min naive forhåbning holder mig ikke fra at indrømme, at størstedelen af dem, i større eller mindre grad, vil vedblive at gnave i mine knogler, så længe der er saft og kraft at slubre i sig.

Jeg kommer ikke til at overleve længe nok til at opleve den verden, som jeg levende drømmer om, men overlevelse er heller ikke, hvad der driver mig; det er derimod kampen for at skabe min egen virkelighed, offensiven mod det og dem, der undertrykker mig med og gennem alternative virkeligheder. Denne kamp er min eneste mulighed for at bevæge mig fra en umiddelbar eksistens til et følende liv, for jeg kan ikke leve mit liv i knæ. Min overlevelse er for mig intet værd. Mit liv, derimod, betyder alt, og jeg gør hvad jeg kan for at opleve livet, og altså fortrænge overlevelsen. Dermed kan jeg ikke leve, hvis jeg ikke skaber min egen virkelighed.

Kan andre mennesker leve deres liv, og ikke blot overleve, hvis ikke de skaber deres egen virkelighed? Det tror jeg ikke. Skaber jeg andres virkelighed? Ja, det gør jeg utvivlsomt, men det er en forhadet realitet, der styrker mig i min kamp for alles frihed, såvel som min egen, fordi jeg afskyr at have folk under mig, og over mig. Jeg er imod al undertrykkelse.

Hvad vil det i bund og grund sige at skabe sin egen virkelighed? Hvordan tager det sig ud? For mig handler det om, at jeg er hvad jeg gør, og omvendt. Når jeg angriber samfundet i dets undertrykkende konstellation, så står jeg op for mit eget liv og jeg udstikker

en retning, som er min. Når andre gør det samme, står de ligeledes op for deres eget liv, og udstikker deres retning. Jeg vil ikke repræsentere, kontrollere og optimere andre end mig selv. Den, min egen virkeligheds-skabelse, er mit 'hell fucking no' til hvem- og hvadsomhelst, der agter at proppe mig ind i deres virkelighed, så jeg mister mig selv, men det er også et opgør med mig selv, så jeg ikke tillader en afgivelse af egen virkelighed til fordel for enhver anden.

Jeg både erkender og accepterer, at der foregår en løbende og evig dynamisk påvirkning imellem mennesker, hvor denne påvirkning er umulig at kvantificere, og hvis manifestation og mulige konsekvenser er uforudsigelige. Virkelighedsskabelse er noget andet. Det er for mig noget dybere og mere identitetsbestemmende. Ser du, i det bestående samfund er jeg derude, hvor jeg bliver angrebet på min antiautoritære eksistens uophørligt. Kun i oprørslommer af begrænset udformning, og eventuelt i selskab med kammerater, frihedshungrende som mig selv, finder jeg en form for ro, ja, her finder jeg lykke. Her skaber jeg min virkelighed; her mærker jeg ikke, at jeg skal kæmpe med næb og kløer for ikke at *blive skabt*.

Jeg vil ikke lade andre kæmpe denne min kamp for frihed, og det lader sig heller ikke gøre, men jeg står gerne side om side med ligesindede, hvor vi hver især gør vores bidrag til ødelæggelsen af det bestående for hver vores friheds og virkeligheds skyld. Her er det afgørende, hvordan vi kombinerer antiautoritære angrebsformer – ikke hvilke vi skal inorporere, og hvilke vi skal distancere os fra. »En virkelighed venter« er, hvordan *Gråsten* afslutter sit indlæg. Sandt et stykke ad vejen, men der mangler præcision; *Min* virkelighed venter, og ligeså gør din. Lad os gribe dem. ♦

A. Ipsy Ophaz.

[Anarki, tyveri, psykoterapi]

Fortsat fra forsiden.

► Din menneskelighed bliver berøvet, du forvandles til blot et hjul i den kapitalistiske maskine, og du kan kun eksistere hvis du laver dig selv om til en vare som du er tvunget til at sælge. Kan det så overhovedet overraske nogen, at nogle af os mister grebet ikke bare på andres menneskelighed, men også vores egen?

Selv har jeg kronisk angst og dissociative symptomer, og jeg har fundet frem til at den bedste terapi for at give mit sind ro er iboende antikapitalistisk. Der er mange former for angst, men min stammer fra en frygt for tab af kontrol, en rædsel for at miste evnen til at være mig når jeg vil være mig. Men i denne kapitalistiske verden er man ikke længere i kontrol over sin egen skæbne, og ens ret til basale ting som mad og husly gælder kun så længe man har pengene til at gennemtrumfe denne ret – ergo, din menneskelighed og dit behov for grundlæggende ting vil blive fuldstændigt ignoreret, hvis ikke du har mønter i lommen. Næh, hvis du ikke har penge, så er du faktisk mindre end menneske, og har med det samme mistet din ret til mad, husly, og fred i sindet!

Min terapi, min måde at insistere på at jeg er et fuldkomment individ og ikke blot en skygge, er at tage min menneskelighed tilbage med egne hænder. Jeg tager fra supermarkeder hvad der behager mig og betaler *intet* for det, for jeg nægter at leve på kapitalismens præmisser om hvornår jeg er og ikke er et menneske. Jeg genvinder kontrollen over min egen skæbne hvorend jeg kan, jeg flår mig selv fra det kapitalistiske hamsterhjul, og jeg cementerer min egen menneskelighed og kontrol – hvis ikke over for andre, så i det mindste over for mig selv. Det er i disse øjeblikke, hvor jeg hverken tænker på penge eller arbejde, at mit sind finder mest ro – mere ro end

nogen psykiater nogensinde ville kunne give mig.

Hvad angår mine dissociative symptomer, er det ikke så anderledes. Når denne lidelse er i stilfærdigt humør, kan det blot virke lidt som om verden omkring mig er en smule separeret fra mig, men når den er værst betvivler jeg min egen eksistens fuldstændigt; jeg bliver i tvivl om, om det jeg ser med mine egne øjne faktisk er noget jeg oplever, eller om jeg befinder mig i en drøm, eller om det bare er et minde der kører som på en skærm. Jeg glemmer hvem jeg er – *hvad* jeg er – og finder mig selv helt og aldeles overbevist om at jeg lever i en skyggeverden, og at den rigtige verden befinder sig bag et usynligt, uigennemtrængeligt gardin.

I disse situationer er det kun én ting der hjælper: menneskelig kontakt. Men hvis jeg befinder mig alene ude på gaden, hvor hver eneste person der går forbi mig lever i sin egen atomiserede boble, kan det være helvedes svært at føle at jeg faktisk befinder mig blandt andre mennesker, og ikke bare robotter eller skygger. Og jeg ved at hvis jeg spurgte en tilfældig person om hjælp, ville vedkommende højst sandsynligt ikke se mig som et menneske på lige fod, men et passerende objekt, en separat entitet som vil forsvinde fra vedkommendes liv for evigt, så snart jeg er ude af syne. For det er det som kapitalismens atomisme gør ved os: vi gøres til isolerede individer som er indoktrinerede til kun at have os selv for øje, mens alle andre gøres til trin som vi bør træde på for at nå højere på den sociale rangstige – og hvis man ikke kan gøres til et trin, så er man ikke langt fra ikke at eksistere overhovedet.

I disse situationer hvor jeg føler mig så langt væk fra verden omkring mig at jeg lige så godt kunne befinde mig på Mars, søger jeg familiemedlemmer der kan bringe mig tilbage til jorden,

men også anarkistiske kammerater, for de er nogle af de få som har forstået andres menneskelighed. Under deres øjne, deres tale, og deres fornuft falder mit sind til ro, fordi jeg anderkendes som et fuldstændigt og ubetvivleligt individ. De taler til mig, ikke som om jeg var et objekt der helt tilfældigt passerede ind i deres sfære, men som et subjekt med sanser, liv, tanker, og følelser. Og når jeg taler tilbage føler jeg liv pulsere i dem, en livskraft som synes at have svundet ind i det meste af befolkningen, og jeg er ikke længere alene. Pludseligt ved jeg igen hvem jeg er, og *at* jeg er.

Så jeg spørger: er det for meget at forlange at verden omkring en anerkender at man er mere end et tal? Mere end sin bankkonto, og mere end sin arbejdskraft? Karl Marx sagde jo ret så kendt at arbejderen fremmedgøres fra sit arbejde, men i mine øjne er det langt værre end det: vi fremmedgøres også fra hinanden, og endda fra os selv! Det er derfor jeg drømmer om en verden hvor mennesker forstås og anderkendes som mennesker, og hvor vores sind kan finde ro i den viden at man ikke længere er det som kapitalismen gør en: alene. ♦

Vaskebjørn

[Der var engang...]

Fortsat fra forsiden.

► Den danske presse var på stedet, da politiet påbegyndte anholdelserne, som blev gennemtrumfet med løftede knip-ler. Jeg husker, at jeg så dele af forløbet i et videoklip; jeg var ikke selv til stede. Udholdende og ufortrødent pumpede betjentene løs med stavene på de både siddende og stående demonstranter, der med udråb tiltagende i styrke og beskyttende kropsudfoldelser

forsøgte at modsætte sig slagene. De levende billeder brændte sig fast på mig som flydende plastik på asfalt.

Hvor jeg kommer fra, har dialog, op-hedet som lavmælt, altid været grundstenen i forsøget på at løse enhver uenighed, og skulle en fysisk konfrontation komme på tale, var det af yderste vigtighed at der var en styrkemæssig lighed mellem de involverede parter. Ikke på vilkår kunne det nogen-sinde godtgøres at være tre om én, sparke på nogen der lå ned eller des-

lige. Derfor var den åbenlyse og skamløse maltraktering af ubevæbnede fuldstændig ufattelig og øjeblikkelig genstand for had mod politiet. Aldrig før havde jeg set en sådan undertrykkelse med mine egne øjne, og næsten mærket den på egen krop, fordi jeg følte, at det ligeså godt kunne have været mig i den forslåede klynge af ligesindede. Systematisk og kontrolleret var volden, som var den båret af den reneste form for selvfølgelighed og legitimitet.

En anden ting, der fløj gennem mit

hoved dengang, var, at et angreb på Jagtvej 69 var totalt uforsvarligt, uanset lovgivning og enhver anden form for pamperi. Faderhusets målrettede hovedløshed af en vision gik ud på at sanere Nørrebro og plædere for det stakkels afvigere (læs: brugere af Jagtvej 69, dvs. mig selv inkluderet), at de skulle se lyset, og altså bortkaste deres gudløse idiosynkrasier såsom frihed. Dette vanvid gjorde mig blot endnu mere rasende, og statens (kom-munens, whatever) forherligende heilen af dette korstog, tifold mere.

På sin vis er jeg siden da blevet klogere, særligt i forbindelse med dialog,

diskussion og forhandling, når snakken falder på emner som f.eks. autonomi, politi, og autoriteter i det hele taget. Til stadighed bliver jeg ekstra flammende, når jeg ser den form for totalt overlegne og eksplicitte undertrykkelse, men til forskel fra dengang er mit raseri og had overfor enhver undertrykkelse i samfundet, og på verdensplan i øvrigt, nu blevet en konstant i mit indre. En konstant, jeg bærer med mig hvorhen jeg går, og som jeg uafværgeligt, og gerne voldeligt, handler imod som en dybt integreret og velovervejet del af min tilværelse.

Det er 12 år siden, at jeg så det video-

klip, og jeg ved at det inspirerede mig. De mennesker som stillede sig op for Jagtvej 69 og dets idéer, og imod staten og dens virke, de var med til at gøre det klart for mig, hvordan ord uden handling er uden betydning; Hvordan kampen for autonomi er en kamp, der er værd at kæmpe, også med en udtalt risiko mod egen frihed og levned, men mest af alt; hvordan undertrykkelse i enhver form skal dø. ♦ *wekse*

